

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. Mgr. Jiří Puchmeltrem, advokátem se sídlem Masarykova tř. 537/7, Teplice, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2015, č. j. KRPA- 348146-36/ČJ-2015-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2015, č. j. 4 A 98/2015 – 32,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2015, č. j. 4 A 98/2015 – 32, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 23. 11. 2015, č. j. KRPA- 348146 - 36/ČJ-2015-000022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím byla podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst.

1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o 90 dní prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, původně stanovená rozhodnutím žalované ze dne 27. 8. 2015, č. j. KRPA-348146/ČJ-2015-000022 (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Dne 27. 8. 2015 ve 3.30 hodin hlídka policie kontrolovala vozidlo BMW reg. zn. X. Bylo zjištěno, že se ve vozidle nachází čtyři muži bez dokladů, kteří jsou na útěku do Německa. Jedním z těchto mužů byl stěžovatel, který do protokolu o podání vysvětlení sepsaného téhož dne za účasti tlumočníka z arabského jazyka uvedl, že z Iráku vycestoval před měsícem do Turecka s pasem. Z Turecka na člunu cestoval do Řecka. V Řecku jej kontrolovala policie, která mu dala nějaký papír pro opuštění Řecka. K řecko-makedonským hranicím cestoval autobusem. Makedonské hranice přešel pěšky. V Řecku si koupil jízdenku na autobus a jel do hlavního města, kde zaplatil jednomu muži s dodávkou 1 400 euro za odvoz do Vídně. Ve Vídni opět zaplatil převaděči s jinou dodávkou 1 000 euro. Celkem jely čtyři osoby. Z Vídně byli domluveni, že je převaděč odveze do Německa. To byl cíl jeho cesty. Mimo jiné stěžovatel uvedl, že žil v Bagdádu, je ženatý a má dva syny. Manželka a děti žijí dál v Bagdádu. Z Iráku vycestoval před měsícem. Měl pas, který však ztratil. Bylo to v Řecku. Uvedl, že mu není známa překážka vycestování z území ČR. Uvedl, že má kde bydlet, a to v Bagdádu u svých rodičů.

[3] Stěžovatel byl zajištěn, protože mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Od aplikace zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo upuštěno kvůli zkušenosti s cestováním stěžovatele bez platného cestovního dokladu a víza za přispění převaděče. Žalovaná vyšla i ze skutečnosti, že nemá žádnou adresu, kde by pobýval na území ČR a neskýtá záruku, že bude s orgány policie spolupracovat.

[4] V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že prodloužení zajištění je vhodné a přiměřené opatření, zatímco mírnější opatření by byla zjevně nedostatečná. Existoval reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění, neboť neexistovala překážka trvalejší povahy, která by tomu zabráňovala. Stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, která by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude realizován. Po zhodnocení všech okolností případu žalovaná dospěla k závěru, že zde nejsou důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu přihlédla i k závaznému stanovisku Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 8. 2015, č. j. ZS27344 (dále též „stanovisko ministerstva“).

[5] Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení. Rovněž mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť v takové situaci by využil svého práva na podání žádosti o mezinárodní ochranu v členském státě EU, přes které do ČR přicestoval, případně v ČR.

pokračování

[6] Nepřisvědčil stěžovatelově tvrzení, že byl porušen článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle kterého má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost. V jeho případě se nejednalo o zbavení svobody v rozporu se zákonem. Bylo postupováno v souladu se zákonem o pobytu cizinců, podle kterého byl zajištěn a byly splněny podmínky zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) tohoto zákona.

[7] Z rozhodnutí o prodloužení zajištění vyplývá, že se žalovaná s podmínkami zajištění vypořádala. V rozhodnutí zmínila, jaké kroky je třeba podniknout, aby bylo dosaženo správního vyhoštění. Stěžovatel v žalobě nezmínil, že by vyvstaly nové skutečnosti, které by zpochybňovaly realizovatelnost správního vyhoštění.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s.

[9] Má za to, že posouzení věci městským soudem je v rozporu s platným právem a je zároveň nepřezkoumatelné. Soud se nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalované. Stěžovatel v rámci svého zajištění (v protokolu o podání vysvětlení ze dne 27. 08. 2015) uvedl, že dostává výhrůžky o svém zabití a je muslim. Skutečnost, že mu bylo vyhrožováno smrtí, vyšla v řízení o správním vyhoštění najevo. Bylo povinností žalované se s touto skutečností dostatečně vyrovnat. V době předchozího rozhodnutí o zajištění správním orgánem bylo navíc všeobecně známé, že na téměř celém území Iráku probíhají boje s tzv. Islámským státem. Je tak dáno bezprostřední ohrožení života jednotlivců.

[10] Nelze v žádném případě akceptovat odůvodnění městského soudu, dle něhož by v případě návratu do vlasti nehrozilo stěžovateli vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť v takové situaci by údajně využil svého práva na podání žádosti o mezinárodní ochranu v členském státě EU. Nepožádání o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nezbavovalo soud ani správní orgán povinnosti, aby pečlivě posoudily, zda je či není vycestování možné.

[11] Hodnocení potenciality vyhoštění je nutno posuzovat v každé jednotlivé fázi rozhodování o zajištění cizince, tedy jak v samotném rozhodnutí o zajištění cizince, tak v rozhodnutí o jeho prodloužení. I při nezměněných skutkových okolnostech je třeba, aby navazující rozhodnutí bylo samo o sobě řádně odůvodněné a nikoliv vnitřně rozporné.

[12] Stěžovateli se podařilo zajistit doklady, ze kterých jednoznačně vyplývá, že mu v případě návratu do země původu hrozí vážná újma. Z těchto zajištěných dokumentů vyplývá, že byl v domovském státě v červnu roku 2015 unesen muži ve vojenském oblečení. Byl odvezen do starého bytu, zde byl mučen, bylo mu způsobeno zranění oka a kolene, to vše proto, že je sunita. Po stěžovatelově rodině bylo požadováno výkupné ve výši 30 000 USD, které byla rodina nucena zaplatit, aby došlo k jeho propuštění.

[13] Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované.

[14] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[16] Reálný předpoklad dosažení účelu zajištění sice není výslovně uveden v zákoně o pobytu cizinců, nicméně vyplývá přímo ze zákazu svévolného zbavení či omezení svobody zakotveného v čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel, kterým je v tomto případě vyhoštění cizince.

[17] Podle čl. 15 odst. 1, věty druhé, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), *[j]akékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění*. Podle odst. 4 téhož ustanovení *[u]káže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna*.

[18] Taktéž soudy potvrdily, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění cizince zvážit, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, a tam citovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva). Rovněž na prodloužení zajištění cizince se vztahují nároky, které dopadají na rozhodování o samotném zajištění, jak konstatoval kasační soud ve svém rozsudku ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 – 39.

[19] Žalovaná se dostatečně nevypořádala s tím, že mu bylo ve vlasti vyhrožováno smrtí. Zároveň ani nehodnotila skutečnost, že na téměř celém území Iráku probíhají boje s tzv. Islámským státem, proto existuje bezprostřední ohrožení života jednotlivců. Z nepodání žádosti o mezinárodní ochranu nelze dovozovat, že v Iráku stěžovateli nehrozí podstatné nebezpečí a že je vůbec možné uvažovat o jeho navrácení. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud již zabýval například v rozsudcích ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 7/2016 – 22, a ze dne 2. 3. 2016, č. j. 6 Azs 4/2016 – 27, od nichž nevidí důvod se odchýlovat, a proto z nich vychází.

pokračování

[20] V pohovoru o vyjádření účastníka řízení stěžovatel uvedl, že je muslim a ve vlasti dostává výhrůžky o svém zabití.

[21] Stanovisko ze dne 27. 8. 2015, z něhož žalovaná vycházela, obsahovalo obecnou informaci, že správní orgán vycházel mj. z „informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Irácké republice, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti. Konkrétně přihlédl k Výroční zprávě Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015, Výroční zprávě Human Rights Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015, Informaci MZV České republiky, č. j. 98835/2015-LPTP, ze dne 23. 6. 2015, a obsahu databanky ČTK „Země světa – Irák“, aktuální znění“. Dále se v něm uvádělo, že „OAMP nedošel k závěru, že by mu ve vlasti byl uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu brozí. Cizinec totiž neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo brozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Jmenovanému se nepodařilo prokázat, že by právě jemu v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť v takové situaci by využil svého práva na podání žádosti o mezinárodní ochranu v členském státě EU, přes které do ČR přicestoval, případně v ČR jako takové, což ale neučinil, přestože mu v tom nebránily žádné závažné a objektivní překážky. (...) Přicestoval zde automobilem z Vídně, a to zcela bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, tedy zcela vědomě se zde nacházel a pohyboval, přičemž jeho cílovou zemí byl jiný členský stát Evropské unie, konkrétně Německo, proto lze tak pochybovat o pravdivosti jím tvrzených obav z návratu. V případě následného podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany jmenovaného na území České republiky bude samozřejmě tato přezkoumána v rámci standardního řízení ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Případné vycestování účastníka řízení pak po posouzení skutečností sdělených jím nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky“.

[22] Ministerstvo se ve stanovisku dostatečně nezabývalo tvrzením stěžovatele, že z Iráku odešel, protože ve vlasti dostává výhrůžky o svém zabití. Z toho, že přicestoval bez pobytového oprávnění z Vídně, nelze jednoznačně dovodit, že obavy z návratu jsou automaticky nepravdivé. Ve stanovisku absentuje také posouzení, do které části Iráku je vlastně vycestování stěžovatele možné. Vypořádání těchto otázek nevyplývá ani z napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, ani z původního rozhodnutí o zajištění stěžovatele, ani ze závazného stanoviska ministerstva, na které žalovaný bez jakéhokoli komentáře toliko odkázal.

[23] Soud tuto argumentaci považuje za zcela nepřipadnou. Prakticky jediným důvodem pro závěr o neexistenci skutečného nebezpečí vážné újmy je to, že stěžovatel nepožádal o mezinárodní ochranu, aniž by se ministerstvo jakkoli zabývalo aktuální situací v Iráku ve vztahu ke stěžovatelovým tvrzením ohledně výhrůžek smrti. Takovýto přístup je dle soudu nepřipustný, neboť neumožňuje posouzení, zda v případě navrácení do země původu nedojde k porušení principu *non-refoulement*.

[24] Za zcela nepřipadný soud považuje poukaz ministerstva na možnost standardního přezkoumání žádosti stěžovatele v řízení o mezinárodní ochraně. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014 - 53, v němž soud dovodil, že

„[j]akkoliv mohou být obavy stěžovatele z návratu do země původu posouzeny i v řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o dvě samostatná a na sobě nezávislá řízení, která sledují odlišné cíle, přičemž řízení o mezinárodní ochraně nemusí být vůbec zahájeno. Děje s tak pouze k žádosti cizince. I v případě, že jsou paralelně vedena obě řízení, musí rozhodnutí o správním vyhoštění obstát samo o sobě, musí obsahovat řádné odůvodnění a musí být doloženo dostatečnými podklady ve spisu. Správní orgán nemůže rezignovat na řádné zjištění skutkového stavu s tím, že obdobné otázky budou řešeny „až“ v řízení o mezinárodní ochraně, ale musí posoudit podmínky, které mu ukládá § 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců“.

[25] Z uvedeného vyplývá, že obzvláště za situace, kdy stěžovatel nepodal žádost o mezinárodní ochranu, musí být možné překážky vycestování posouzeny stejně důkladně, jako by tomu bylo v řízení o mezinárodní ochraně, neboť důvody znemožňující vycestování uvedené v § 179 zákona o pobytu cizinců odpovídají důvodům pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 - 34) a právě v případech, kdy stěžovatel nepodal žádost o mezinárodní ochranu, představuje takové posouzení jedinou zárukou, že nedojde k porušení principu *non-refoulement* (zakotveného mj. v čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 a 19 Listiny základních práv Evropské unie a v čl. 5 návratové směrnice), který má absolutní povahu a stanoví státům povinnost nenavrátit cizince na území státu, ve kterém mu hrozí trest smrti (poprava), mučení, nebo jiné nelidské či ponižující zacházení nebo trestání (srov. např. rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996, *Chahal proti Spojenému království*, a ze dne 28. 2. 2008, *Saadi proti Itálii*, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, publ. pod č. 1336/2007 Sb. NSS), včetně případů, kdy je taková újma způsobena všeobecným nerozlišujícím násilím panujícím v zemi, do níž má být cizinec navrácen (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 1. 2007, *Salah Sheekh proti Nizozemsku*, ze dne 17. 7. 2008, *NA proti Spojenému království*, a ze dne 28. 6. 2011, *Sufi a Elmi proti Spojenému království*, nebo rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 17. 2. 2009 ve věci C-465/07 *Elgafaji*).

[26] Soud dále podotýká, že žalovaná nedala stěžovateli ani dostatečný prostor k tomu, aby své obavy z návratu do země původu vyjádřil, a poté, co stěžovatel v protokolu o vyjádření účastníka ze dne 27. 8. 2015 zmínil skutečnosti, které by potenciálně mohly být relevantní z hlediska § 179 zákona o pobytu cizinců, nepoložila žádné doplňující otázky, na základě nichž by mohla vyhodnotit, zda jsou stěžovatelovy obavy důvodné a věrohodné. Na tvrzení stěžovatele nijak nereagovala, a nedostála tak své povinnosti řádně zjišťovat skutkový stav za účelem posouzení, zda je vyhoštění stěžovatele alespoň potenciálně možné. Z takto nedostatečně zjištěného skutkového stavu ovšem následně vycházelo v řízení o správním vyhoštění i ministerstvo, které vydalo své závazné stanovisko.

[27] Soud má tedy za to, že i přesto, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění již bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatele, které stěžovatel nenapadl, obdobně jako původní rozhodnutí o zajištění, žalobou, nelze v případě takto zásadních deficitů z hlediska procesních záruk respektování principu *non-refoulement* odkázat ani v rozhodnutí týkajícím se zajištění (popř. jeho prodloužení) za účelem správního vyhoštění na zcela bezobsažné stanovisko ministerstva, jímž byla žalovaná přímo vázána pouze v řízení o správním vyhoštění. V takovýchto

pokračování

případech, kdy se žalovaná nemůže opřít o příslušné závazné stanovisko, tak zůstává nadále její povinností zabývat se i v řízení o prodloužení zajištění posouzením, zda je vyhoštění stěžovatele z hlediska dodržení principu *non-refoulement* alespoň potenciálně možné. Této povinnosti ovšem žalovaná nedostála, a její rozhodnutí je tak ve vztahu k uvedené otázce nepřezkoumatelné a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl již městský soud napadené rozhodnutí žalované zrušit.

[28] Jak již Nejvyšší správní soud judikoval, například v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91: „*Přezkoumal - li Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti rovněž své rozhodnutí.*“ Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, je bez dalšího zřejmé, že touto vadou je stížen i rozsudek městského soudu.

[29] K předloženým dokumentům, které mají osvědčit, že mu v případě návratu do země původu hrozí vážná újma, soud uvádí, že v posuzované věci jsou tyto dokumenty již bez významu, protože i bez vyjádření se k těmto důkazům (ať už z hlediska jejich případné přípustnosti v kasačním řízení či z hlediska jejich hodnocení) shledal soud napadená rozhodnutí za nezákonná.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu. S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před městským soudem důvody pro to, aby bylo rozhodnutí žalované zrušeno, nevrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady napadeného rozhodnutí žalované nikterak zhojit. Soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.]. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[31] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházely zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[32] Žalovaná ve věci úspěch neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, avšak práva na náhradu nákladů řízení se výslovně vzdal, proto mu ji soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu